

Có Những Chiều Mưa

VI VÂN, K20/1.

Nơi tôi đang sinh sống gần như ít thấy được những cơn mưa nhẹ bay qua thành phố. Bỗng dưng chiều nay giữa tháng Sáu, từ đâu một cơn mưa chợt đổ về làm cả không gian mát dịu và mang một chút lãng mạn thích thú cho những ai đang mong đợi những trận mưa đầu mùa.

Trận mưa tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm vui cho vạn vật và những người từng có quê hương mưa nắng như tôi thấy lòng rộn rã, bồi hồi xúc động. Nhìn những hạt mưa như nhảy múa trên lối đi, trên thảm cỏ tôi thấy chúng thật dễ thương và không thể nào quên được những ngày mưa gió năm xưa trên quê hương yêu dấu của mình.

Miền Nam Việt Nam của tôi bốn mùa không rõ rệt, chỉ thấy có mưa và nắng rất nhiều mà thôi. Bắt đầu từ tháng Sáu trở đi hầu như ngày nào cũng mưa. Mưa to, mưa nhỏ, mưa ngắn hay kéo dài không thể biết trước được tùy theo sự “nổi hứng của ông trời”. Tuy nhiên sau cơn mưa trời trở lại trong sáng bình thường, chỉ có thêm một chút mát mẻ cho thể gian mà thôi. Vũ trụ bình thường, thời tiết bình thường nhưng ai biết đâu nhân thế có nhiều bất bình thường đã xảy ra dưới những cơn mưa

hiền hòa, thơ mộng đó. Nhân sinh nhỏ bé ấy là tôi, cô học trò của một thời xa xưa...

Ngày hôm đó là buổi học cuối cùng trước khi tôi được nghỉ hè và từ giã ngôi trường Trung Học thân yêu. Lúc đi mẹ tôi cần dặn phải mang áo mưa theo vì lúc này dễ có những trận mưa bất chợt đến. Buổi sáng nắng đẹp thế này mà mẹ bảo mình mang theo thứ đồ bề bộn đó làm gì? Tôi đã không nghe lời mẹ ra đi với cuốn “Luru Bút” trên tay. Tôi không mang tập sách gì cả vì hôm nay chỉ có gặp bạn bè, ca hát, từ giã, chuyện cho nhau những quyển “Luru Bút” để nhớ nhau sau này khi chia tay mỗi người một hướng đi. Lớp học của tôi có cả nam sinh. Các bạn rất dễ chịu và lâu ngày cũng xem chúng tôi như người cùng phái, trau dồi học hỏi, giúp đỡ nhau tận tình. Trong lớp có anh chàng tên Kim Long học rất giỏi xuất sắc mọi môn học, anh điềm đạm, chững chạc, hòa nhã, khá đẹp trai.

Hôm ấy sau buổi sinh hoạt cuối cùng chúng tôi cũng phải từ giã nhau. Bầu trời đang trong sáng bỗng chuyển sang màu xám thật nhanh làm mọi người hồi hải ra về vì sợ trời đổ mưa. Phần tôi hồi hận đã muộn vì không nghe lời mẹ. Quả như dự đoán, trời đổ ngay một trận mưa sau vài cơn sấm sét nhỏ. Mưa không lớn lắm, mưa rất nhẹ nhưng kéo dài lê thê không dứt. Tôi nhìn lên bầu trời vẫn mịt mù một màu đen thì biết là cơn mưa này còn dai lắm, lòng buồn vơi vơi không hiểu vì sao. Các bạn thân của tôi như: Hoàng Yến, Thanh Thủy, Bích Liên, Ngọc Anh... đã lần lượt ra về, kẻ mang theo áo mưa, người được anh, cha đến đón... Còn tôi không biết làm thế nào vì con đường này không xe cộ qua lại nên nhủ thầm mình phải chờ hết mưa mới về. Tôi chợt thấy Long cũng còn đứng phía trước tôi chừng mười bước, tay Long đang cầm chiếc áo mưa. Tôi bước đến hỏi:

- Anh Long, sao anh có áo mưa mà không chịu về còn đứng đây chi vậy?

- Tôi thấy Phụng chưa về, không có ai ở đây nên cố ý chờ

Phụng về trước rồi tôi mới về.

Câu nói của Long làm tôi rất cảm kích:

- Chắc tôi phải chờ tạnh mưa mới về vì nếu tôi dầm mưa thì dễ bị bệnh lắm.

Long có vẻ ái ngại cho tôi:

- Hay Phụng mặc áo mưa của tôi đi. Tôi là con trai khỏe mạnh, mưa gió không hề gì với tôi.

- Đâu được anh. Tôi không thể làm vậy.

Long ngập ngừng:

- Tôi về chung đường với Phụng. Hay là chúng ta che chung áo mưa đi chớ cơn mưa này chắc tới tới mới dứt.

- Thôi kỳ lắm anh.

- Nhưng đâu còn cách nào hơn. Phụng không thể ở đây một mình được.

Sau khi suy nghĩ một lúc tôi đành theo đề nghị của Long và hy vọng đừng ai nhìn thấy tôi đi chung với Long.

Thế là tôi phải cùng Long che chung áo mưa ra về. Lần đầu đứng sát gần con trai tôi bỗng hồi hộp lạ thường, có phần run rẩy. Long cố ý che áo phía tôi nhiều còn anh thì ướt hết nửa người. Tôi nói:

- Anh Long ướt hết rồi, kéo áo về bên anh đi.

Long cười:

- Không sao đâu. Phụng biết không tôi vẫn thường tắm mưa mỗi khi có dịp đó. Nước mưa mát lắm, con trai mà.

Tôi cũng đành im lặng vì nếu nói tiếp và anh kéo áo về phía anh thì tôi sẽ bị lạnh cóng.

Đi được một khoảng đường Long chợt hỏi tôi:

- Phụng có dự tính gì cho tương lai sau ngày thi không?

- Ý anh là sao?

- Chúng ta sắp sửa thi rồi. Nếu đậu Phụng sẽ làm gì? Còn nếu rớt thì sao? Chẳng lẽ Phụng chưa nghĩ đến điều đó?

- Phụng không dám nghĩ đến chữ “rớt”. Phụng rất cố gắng để thi đậu cho mẹ vui và Long thấy Phụng cũng là học sinh khá trong lớp mà. Nhưng nếu rớt thì Phụng sẽ thi lại, chắc không đến đời trượt hai lần đâu nhỉ? Còn nếu suông sẻ thì Phụng vào Đại Học, vào được phân khoa nào thì học cái đó vậy. Còn Long thì sao?

Long ngập ngừng một chút rồi đổi cách xưng hô:

- Cậu của Long nói có thể lo cho Long ra nước ngoài du học nhưng Long đang phân vân. Vậy Phụng có muốn Long ở lại không?

- Ừa, chuyện đi du học hay ở lại quê nhà của Long đâu có dính dáng gì với Phụng? Sao lại hỏi thế?

- Nhưng Long muốn Phụng cho ý kiến.

- Không, Phụng không dám có ý kiến về chuyện của Long. Nhưng đi du học là mơ ước của bao nhiêu học sinh nghèo, Long may mắn vậy sao còn phân vân?

Giọng Long thật nhỏ:

- Vì... Long không muốn xa Phụng lâu tới mấy năm.

Tôi giật mình:

- Trời ơi! Long nói gì vậy?

Long lấy hết can đảm nói nhanh:

- Long rất thích Phụng, muốn làm bạn trai của Phụng. Nếu bây giờ Long không nói sợ sẽ không còn dịp để thổ lộ tâm tư của mình nữa. Phụng khoan trả lời, hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy cho Long biết. Phụng hãy để hết tâm trí vào kỳ thi trước nhất. Thôi đến nhà Phụng rồi, Long về nhé.

Nói xong Long đẩy tôi ra khỏi áo mưa và chạy đi nhanh. Tôi ngơ ngác nhìn theo một thoáng rồi bước vội về phía nhà mình. Sau hôm đó tôi luôn nghĩ tới lời Long nói. Có lẽ tôi

cũng thích anh rồi nhưng tôi rất sợ mình vương vào tình cảm yêu đương quá sớm sẽ khổ cả đời như lời mẹ thường nói.

* * *

Mấy tuần liên tiếp tôi cứ vui đầu bên những trang sách vì quyết tâm phải thi đậu. Một buổi chiều cần một quyển sách nên tôi sang nhà Hoàng Yến mượn, trên đường về lại bị một trận mưa nhỏ bất chợt đến. Với tôi dù mưa nhỏ hay lớn đều phải tránh vì thế tôi đành nép vào mái hiên của một tiệm buôn trên phố. Trời vẫn rả rích từng cơn mưa thật nhẹ nhưng cái giá lạnh cũng theo về, tôi co ro với chiếc áo mùa hè mỏng manh đáng thương và quay mặt vào bên trong để tránh những giọt nước bắn vào mặt mũi mình. Thành linh có người đụng mạnh vào tôi làm tôi giật bắn người quay lại. Một thanh niên đang chạy ào vào tránh mưa nhưng vô ý lại đụng trúng tôi. Khi nhận ra lỗi của mình anh hơi luống cuống:

- Xin lỗi, tôi không thấy cô. Sợ ướt quần áo thành hấp tấp quá đụng nhầm cô.

Thấy anh chàng có vẻ thành thật nên tôi lắc đầu và pha trò:

- Không sao đâu anh. Chắc tại tôi nhỏ con quá đứng đây mà anh không thấy được.

Anh ta cười nhẹ:

- Dạ, hình như là vậy.

Anh chàng này thật ghê gớm, tôi đùa một chút đã bị anh ta “chém” ngay, tôi đành mím môi im lặng. Cơn mưa cứ dai dẳng không dứt, lâu sau anh ta làm quen bắt chuyện:

- Cô đi đâu mà không mang theo áo mưa để ướt hết vậy?

- Nhà tôi gần đây, tôi chạy sang nhà cô bạn mượn sách ai ngờ cơn mưa đột ngột đến trở tay không kịp.

Anh ta cười:

- Ông bà mình hay nói “phong vũ bất thường” mà cô. À! Tôi tên Khang, là lính đánh trận đang đi phép về nhà. Còn

cô có thể cho tôi biết tên để làm quen không? Lính không có nhiều thì giờ và cũng không biết ăn nói văn hoa bay bướm đâu cô.

Trước câu nói của anh ta tôi không tức giận mà lại thấy tức cười nên chọc anh ngay:

- Trời ơi! Đây là lần đầu tôi nghe nói lính không biết bay bướm. Các bạn tôi sợ lính gần chết đó anh. Lính đa tình, phong lưu, tấn công mau lẹ, dễ thay đổi mỗi lần dời chỗ đóng quân.

Anh ta phủ nhận:

- Không, chỉ một phần tử nhỏ nào đó thôi. Chúng tôi chung tình lắm, không phải đa tình đâu. Nhưng... bây giờ tôi chỉ mong được biết tên cô và mong được kết bạn với một cô nữ sinh thôi.

- Ủa, sao anh biết tôi là nữ sinh?

- Cuốn sách trên tay và nét hồn nhiên của cô đã chứng minh điều tôi nói là đúng, phải không?

- Dạ, anh nói đúng. Tôi tên Ngọc Cẩm vừa học xong lớp 12, đang chuẩn bị kỳ thi sắp đến.

- Ô, vậy tôi chúc cô Cẩm thành công, đậu cao nhé! À, nhà ba mẹ tôi là tiệm thuốc Tây... ở trên đường Phan Đình Phùng. Tôi còn ở đây một tuần nữa, hy vọng gặp lại cô Cẩm. Trời hết mưa rồi, tạm biệt cô.

Chào tôi xong anh ta bỏ đi ngay như có chuyện gấp gấp lắm. Tôi nhìn theo bóng anh ta thấy sao là lạ. Lính khác hẳn với các nam sinh, lính nói năng nhanh lẹ, không dè dặt, không rào đón. Không biết anh ta nghĩ gì về tôi. Lúc đầu hăm hở sốt sắng đòi làm quen, đòi biết tên, khi toại ý rồi lại bỏ đi vội vã không quan tâm đến tôi đứng một mình nơi đây. Anh ta đâu

biết anh đã bị tôi gạt khi nói tên tôi là Ngọc Cẩm.

Ngày hôm sau Bích Liên đến nhà tôi chơi, đi theo là một anh lính mặc quân phục. Thoạt nhìn qua tôi nhận ra ngay anh chàng núp mưa ngoài phố với tôi chiều hôm trước. Tôi nghĩ anh là bạn trai của Liên nên nói:

- Ngọn gió nào đưa “anh chị” đến nhà tôi vậy?

- Anh chị? Mấy nói gì vậy Phụng?

Lúc này chàng trai gạt mình mở to mắt hỏi:

- Cô tên Phụng à?

Tôi tỉnh bơ trả lời:

- Dạ, tôi tên Ngọc Phụng

Bích Liên ngơ ngác không hiểu:

- Hai người quen nhau à?

Khang lên tiếng giải thích:

- Chiều hôm qua anh đứng tránh mưa ngoài phố gần cô ấy. Cô nói tên Cẩm, sao hôm nay lại là Phụng?

Bích Liên đưa mắt nhìn tôi, tôi nheo mắt cười:

- Ai ngu gì nói tên thật với chàng trai xa lạ chứ!

- À, thì ra là thế. Khang gật gật đầu.

Bích Liên nghiêm chỉnh giới thiệu:

- Đây là Nguyên Khang anh con di tao, đi lính mới về phép. Còn đây là Ngọc Phụng, bạn thân cùng lớp với em suốt thời trung học.

Sau khi hàn hỏi, hàn huyên một lúc Liên nói:

- Ở nhà gạo bài hoài Liên muốn điên luôn, đi chơi một chút cho đầu óc đỡ căng thẳng rồi mới học tiếp nổi. Hai người đi với Liên ra ngoài được không? Đi dạo phố một vòng rồi tìm quán kem nào đó ngồi nghe nhạc cho vui nhé!

Dĩ nhiên Khang không phản đối, còn tôi mẹ cũng cho phép

đi với anh em Bích Liên, người bạn ngoan hiền của tôi.

Chúng tôi lang thang qua hầu hết các con đường. Thành phố hiền hòa nằm cạnh con sông mênh mông dập dờn sóng vỗ. Âm thanh tiếng sóng đưa về êm đềm như câu hát ru con của mẹ hiền. Trên cao mây trắng bồng bênh trôi thênh thang như tóc trắng ngoại bay bay trong những chiều đứng bên song cửa mong đợi đứa cháu từ trận tuyến trở về. Ở đây tuy yên bình nhưng tiếng súng vẫn vọng về đêm đêm làm não lòng, làm xót xa thương nhớ những người trai còn đang miệt mài, dung rủi ngoài sa trường vạn dặm của kẻ ở hậu phương. Liếc nhìn bộ quân phục của Khang tôi bỗng có cái nhìn khác về anh. Tuy khi nói chuyện anh cố tỏ vẻ vui tươi, hài hước nhưng ánh mắt anh không giấu được nét u buồn. Khang là một trong những người đang xả thân bảo vệ tổ quốc, quê hương dân tộc, anh ta đáng kính trọng. Tôi bỗng thấy có cảm tình nhiều hơn với anh.

Chúng tôi vào một quán nước trên bến Ninh Kiều. Ngoài kia dòng sông rộng trải dài tận chân mây. Xa xa loáng thoáng vài chiếc Giang Cảnh tuần tra lui tới trên sóng nước, nhiều tàu bè chuyên chở hàng hóa đi qua, trên trời chim kéo về từng đàn bay lượn tạo nên một bức tranh sống động. Ôi! Nếu không có chiến tranh thì quê hương mình đẹp biết bao!

Nguyên Khang kêu cho tôi và Bích Liên hai ky kem còn anh là một ly cà phê đá. Chúng tôi nhâm nhi kem và nói nhiều chuyện phiếm xảy ra hằng ngày chung quanh. Có lẽ thấy quá chán nản Liên đứng lên nói:

- Liên xin lỗi hai người nghe, Liên quên mất mẹ dặn ghé tiệm may lấy áo cho mẹ.

Nói xong Liên bỏ đi ngay không chờ Khang hay tôi đồng ý. Ngồi một mình cạnh người trai chưa quen biết nhiều tôi đâm ra e ngại dù trông anh cũng đứng đắn, nghiêm chỉnh. Khang như không lưu ý đến tôi nhiều, ánh mắt anh hướng lên trần nhà một cách mông lung. Thật lâu, tôi không thấy Liên trở lại, bên ngoài trời bỗng đổ mưa. Mùa này những cơn mưa như

thể không có gì lạ cả. Mưa bay mờ mịt khung trời, một chút lạnh lạnh len vào quán nhỏ. Tiếng mưa gieo một âm thanh trầm buồn như một khúc ca ly biệt nào đó, vừa êm ái vừa trĩu mến xen lẫn chút xót xa thương cảm. Để cho qua thời gian chờ Bích Liên trở lại, Khang kê cho tôi nghe những chuyện về anh, về bạn bè, về nhân sinh quan của anh. Khang cũng tìm hiểu về tôi không ít, chúng tôi cảm thấy thân thiết nhau hơn. Chợt có tiếng nhạc từ máy hát vang ra:

“...Đời anh đã bao năm gót chân in chiến trường. Làm quen với đêm canh gió lộng với mưa khuya núi rừng.

Đời tôi ngày ngày khi chiều chết trên đường phố. Giọng ca nhịp đàn mong gửi tám hướng tâm tư.

Dù xa nhau anh ơi! Lòng ta luôn nhớ hoài thì chờ mong còn dài. Mai anh đi rồi làm sao tôi ngăn được...”*

Khang thở dài nhẹ nhẹ, tôi hiểu được tâm tư người lính trận như anh, lòng chợt dâng niềm cảm mến sâu xa người trai trước mặt.

Ngoài trời mưa vẫn chưa dứt hạt. Khang đưa tôi ra khỏi quán nước. Hai đứa bước song hành trong chiều mưa giăng mắc nhưng tôi không cảm thấy lạnh, đi bên Khang như có một sự chở che vững chắc, an toàn.

Thật lâu Khang quay sang hỏi tôi:

- Phụng nghĩ gì về lính?

- Phụng nghĩ rằng lính rất đáng kính phục, đáng được mọi người mến yêu và nhắc nhở vì các anh đã đem cả tuổi thanh xuân hiến dâng cho quê hương, non nước.

- Thế lính như anh có “đáng mến” không?

Biết mình bị gài bẫy tôi tôi đỏ mặt lặng thinh cúi đầu. Từ lúc biết tôi là bạn của Bích Liên, Khang đã đổi cách xưng hô với tôi:

- Anh đùa với Phụng chút thôi, không có ý gì đâu. Anh rất

quý và trân trọng những mảnh đời hồn nhiên trong trắng của học sinh các em. Với anh không bao giờ có thể trở lại những ngày dưới mái trường làm đám học trò quây phá như xưa nữa.

Tôi nhìn Khang, lòng dâng lên niềm cảm mến sâu xa khó tả. Tôi như bị cuốn hút vào nỗi buồn, nỗi băng khuâng, lo lắng ưu tư của người trai trong cuộc chiến. Gần đến nhà tôi, Khang chợt nắm tay tôi:

- Ngày mai anh đến đón Phụng đi ăn lần cuối để tiễn anh về đơn vị nhé!

- Mai anh đi sao? Không chắc em đến được đâu vì gần thi rồi đi chơi nhiều không học bài được.

Khang tỏ vẻ giận:

- Anh không quan trọng bằng kỳ thi của em à?

- O... anh nói gì kỳ vậy?

Khang nói như gần từng tiếng:

- Anh mến Phụng nhiều lắm, anh muốn Phụng là bạn gái của anh.

- Trời ơi! Tôi chỉ kêu lên như thế rồi chạy nhanh vào nhà bỏ mặc Khang đứng đó.

Đêm hôm ấy tôi không sao ngủ được. Hình ảnh, lời nói, cử chỉ ân cần của Khang khiến tâm tư tôi chợt bồi hồi rung động. Ôi! Đây có phải là tình yêu không? Người ta gọi "*tiếng sét ái tình*" là vậy sao? Thôi rồi, mới 18 tuổi đầu tôi đã rơi vào cơn mê không lối thoát. Trái tim nhỏ dại của tôi lại rơi đúng vào người con trai phong trần phiêu lãng. Tôi không chạy khỏi và cũng không muốn chạy, tôi cứ để hồn mình chơi vui theo cảm giác mới lạ, ngọt ngào của tình yêu đầu đời.

Và tôi lâng lâng chìm vào mộng đẹp.

Hôm sau tôi cố tìm cách ra khỏi nhà để được gặp Khang. Sự xuất hiện của tôi đã cho Khang biết rằng anh đã làm xiêu lòng cô nữ sinh nhỏ rồi. Buổi tiễn đưa nào cũng nhiều lưu

luyến, cuộc chia ly nào cũng vương vấn lệ tràn mi, dù bịn rịn, dù nghẹn ngào rồi cũng chia xa. Không còn lời nào để cho nhau giây phút đó. Chàng về với sương gió sa trường, cô học trò trở lại căn phòng nhỏ ngồi bên chõng sách vở buồn thiu. Và chờ đợi, đợi chờ, nhớ thương, thương nhớ... chỉ có những lá thư xanh bắt nhịp cầu tương ngộ.

Rồi kỳ thi đã đến và kết thúc. Tất cả bạn bè tôi đều đầu, ai cũng vui vẻ, mừng rỡ, người vui nhất có lẽ là Kim Long. Long tìm tôi báo tin trước hết và cũng nhắc lại lời nói lúc trước. Tôi đã từng hứa là sau khi thi xong tôi sẽ trả lời cho Long biết tôi có chấp nhận tình cảm của Long không? Thật là khó xử cho tôi, tôi đã quên mất Long những lúc gần đây khi hình bóng Khang chiếm ngự tâm hồn tôi. Tôi không muốn Long buồn, tuyệt vọng vì anh còn cả một tương lai trước mặt nên đành phải nói dối:

- Phụng vừa lo thi xong rất mệt nên tâm trí chưa tỉnh táo hẳn. Long cho Phụng một chút thời gian nhé! Nhưng Phụng muốn Long đi du học, như thế tương lai Long sẽ tốt đẹp hơn. Phụng sẽ chờ ngày Long trở về trong sự thành đạt.

Long có vẻ hơi buồn:

- Phụng muốn Long đi thật sao?

- Ừ, đi du học là con đường tốt nhất cho Long và Phụng cũng hạnh diện vì Long nữa.

- Phụng nói thật không? Phụng không buồn lúc vắng Long sao?

- Phụng buồn chứ và có lẽ sẽ nhớ Long nhiều lắm nhưng vì tương lai Long nên đi.

Tôi thấy Long thật dễ mến nhưng hồn tôi đã gửi cả cho Khang rồi, biết làm sao hơn! Đôi lúc tôi thấy mình quá ích kỷ khi đã chọn Khang rồi sao không buông Long ra để anh tìm đối tượng khác, tôi không nỡ từ bỏ Long.

Các bạn thân hiểu rõ tôi họ đều trách tôi quá tham lam. Có

lần Thanh Thủy bảo:

- Ê nhỏ Phụng này, mày đừng bắt cá hai tay có ngày khóc hận đó cung. Chọn một người thôi, để người kia ra đi trong êm đẹp đi.

Rồi cũng đến ngày đưa tiễn Long ra đi, anh được du học ở Tây Đức. Bảy giờ là mùa Hè, trời hôm ấy cũng mưa bay lất phất như hôm nào hai đứa chung một chiếc áo mưa Long đưa tôi về qua con phố vắng đìu hiu lạnh lẽo. Biết có còn dịp nào cùng anh đi dưới mưa mà kể chuyện tương lai không? Thôi xin tạ từ người bạn chung đèn sách thân mến bao năm.

Long đi rồi tôi quay về thực tại, với người yêu thật sự của mình. Những lá thư viết vội vã từ chiến trường của Khang vẫn gửi về tôi đều đặn. Anh di chuyển luôn, gót chân anh xuôi ngược khắp Vùng 4 Chiến Thuật: Cà Mau, Bạc Liêu, Sóc Trăng, Chương Thiện... Những gian nan, vất vả hiểm nguy đã làm tôi xót xa thương cảm vô cùng, và tôi đã sống bằng những nỗi nhớ mong, chờ đợi đó. Có những buổi chiều nhìn mưa giăng mờ ngoài khung cửa tôi nhớ thật nhiều hôm nào cùng Khang ngồi bên nhau nghe tiếng thở dài của không gian thăm lặng, trong căn quán nhỏ kê lê tâm tình. Tôi như còn nghe tiếng nhạc vương vất đâu đây trong hơi lạnh của cơn mưa buồn ngày đó:

*...Chiều mưa không có anh, thành phố quên chưa lên đèn.
Chiều mưa không có anh, biết lấy ai chia hờn tủi?
Kể từ anh vắng xa, ngày tháng bơ vơ quên mình.
Trời mưa Thu vẫn rơi, không bước chân anh tìm đến.
Chuyện ngày xưa biết sao, mỗi cánh chim bay phương
nào?... ”***

Cuộc đời cô gái nhỏ đã không còn những ngày tháng vô tư hồn nhiên nữa. Tôi đã sống với tâm trạng như thế suốt hai năm dài tuy có những lần Khang về phép thăm tôi nhưng tình cảm chỉ giữ nguyên trạng thái cũ. Đôi lần tôi gợi ý đến một mái ấm gia đình với Khang nhưng anh e sợ có ngày bỏ lại vợ con khi

anh gục ngã ngoài trận địa nên chưa dám nghĩ đến. Và như thế tôi vẫn mỗi mòn nhớ nhưng chờ đợi, cho đến một ngày kia...

Bích Liên đến nhà tôi với nét mặt căng thẳng:

- Phụng, vào thay áo rồi đi ngay với tao.

Tôi ngạc nhiên:

- Đi đâu vậy, có chuyện gì sao?

- Đi với tao rồi mày sẽ biết.

Thấy Liên nghiêm chỉnh quá tôi đành theo cô ta. Liên chở tôi đến nhà của Khang... và trời ơi! Một chiếc quan tài phủ lá Quốc Kỳ với vòng hoa màu tím cùng bức ảnh Khang phía trước quan tài làm tôi chết lặng người. Tôi không còn cảm giác, toàn thân như tê cứng, ngực như ngừng thở, máu tim như đông đặc và tôi lao đảo vịn vào thành chiếc băng đá trước nhà... Tất cả những gì xảy ra sau đó đến bây giờ tôi không nhớ rõ, chỉ biết tôi ốm nặng cả tuần mà thôi.

Khang đã vĩnh viễn ra đi rồi, một trời tang tóc phủ ngập đời tôi. Hằng ngày tôi đến trường như chiếc bóng âm thầm, cô độc, nhưng rồi tôi phải cố buông bỏ hình bóng anh mà sống vì gia đình, vì mẹ tôi.

Một năm trôi qua thật nhanh, mùa Hè cũng là mùa mưa lại đến, những cơn mưa gợi bao kỷ niệm mến thương. Từ mấy năm nay Kim Long vẫn gửi thư cho tôi nhưng hình như có khoảng cách nào đó giữa anh và tôi, không được tha thiết như trước. Tôi nghĩ có lẽ anh bận rộn học hành thôi. Hè này tôi được thư Long báo tin sẽ về nước thăm gia đình và sẽ đến thăm tôi. Tôi bồi hồi xúc động với khối tình si của Long mà tôi đã không biết trân quý. Tôi tự hỏi lòng mình đã quên được Khang chưa, tôi sẽ mãi giữ hình bóng Khang hay tìm về Long cho tâm hồn đỡ cô đơn trống vắng? Tuy là một bài toán dễ nhưng khó tìm ra đáp án.

Còn một tuần nữa Long sẽ về đến quê hương, tôi phân vân, suy nghĩ ngày đêm để có một quyết định quan trọng cho đời

mình.

Ngày Long về tôi không đi đón anh vì tôi không có lý do gì để đến đó. Ngay hôm sau Long tìm đến tôi với mấy món quà đặc biệt của xứ người. Tôi rất cảm kích tấm lòng của Long, dù tôi đối với anh chẳng tốt đẹp gì nhưng anh vẫn chân thật, dễ mến như ngày còn học chung lớp. Nhìn Long bây giờ: Cao lớn, sang trọng, có phong thái, cử chỉ của một thanh niên nước ngoài, nét mặt cương nghị hơn xưa. Với tôi Long vẫn hòa nhã, dịu dàng hỏi han, quan tâm đến cuộc sống của tôi. Long không ở lại lâu nên anh hẹn tôi gặp riêng anh một ngày trước khi anh trở về Tây Đức tiếp tục con đường học vấn. Tôi hồi hộp, lo lắng và chuẩn bị tâm tư vì tôi nghĩ Long sẽ buộc tôi phải trả lời dứt khoát về lời hứa của tôi ngày trước. Tôi nghĩ đã đến lúc mình nên chấp nhận Long để anh yên tâm lo học hành.

Hôm ấy Long đưa tôi đến một tiệm cơm Tây khá nổi tiếng ở đây. Trong lúc chờ đợi thức ăn Long nhìn tôi với vẻ ái ngại:

- Nhìn kỹ thấy Phụng gầy đi nhiều, lo học lắm sao?

- Cũng bình thường thôi. Con gái gầy chẳng tốt hơn mập sao?

Long cười nhẹ và chọt nắm tay tôi:

- Phụng à, ngày mai Long phải đi rồi nên hôm nay Long muốn gặp Phụng nói chuyện một lần về quyết định của Long cho Phụng an tâm.

Tim tôi như đang nhảy lò tô trong lồng ngực vì tôi biết Long sẽ nói gì rồi.

Long nhìn vào mắt tôi một cách nghiêm trang và nói:

- Từ lâu nay Long cảm giác là rằng Phụng không yêu Long. Thứ tình cảm Phụng dành cho Long chỉ là tình bạn thân thiết mà thôi. Phụng có biết không nhiều lúc Long tuyệt vọng và đau khổ lắm nhưng Long vẫn chờ Phụng quay về. Thời gian quá lâu, Long cũng mỏi mòn và đã tự tìm lối thoát cho mình. Cuối cùng Long đã tìm được đối tượng mới. Cô ấy học chung

với Long bên đó và có lẽ tại Long sẽ cưới nhau vào mùa Giáng Sinh tới. Với Phụng Long vẫn xem là cô bạn thân thiết nhất của Long. Khi cần tâm sự hay bất cứ điều gì Phụng liền lặc với Long nghe. Long cũng cầu mong Phụng gặp được người vừa ý như mong ước.

Long nói một hơi dài không để tôi nói được lời nào. Mà nói gì bây giờ? Long đã xóa tên tôi ra khỏi trái tim anh rồi, cuộc tình của anh đã lật sang trang mới. Lỗi tại tôi thì làm sao tôi dám trách anh? Tôi nghe tim mình như rạn vỡ, tôi lang thang trong vùng trời mù sương ngập tràn ảo ảnh, tôi chơi vơi, tôi hụt hẫng, bẽ bàng tan nát cõi lòng...

Tiến Long ra về, nhìn theo bóng anh mờ dần qua màn mưa mỏng tôi chợt nghẹn ngào, nước mắt trào tuôn. Tôi bước đi chậm chậm dưới cơn mưa, lòng luyến lưu nuối tiếc một chiều mưa xưa cùng anh chung lối về. Giờ đây mình tôi âm thầm, lặng lẽ cô đơn đi dưới cơn mưa chiều giá lạnh, tái tê:

*“...Anh đi rồi thành phố hôm nay.
Mưa giăng đầy lạnh buốt tim này.
Anh đi rồi kỷ niệm xưa còn đây.
Anh đi mất rồi còn nhớ chăng tình này?” ****

Cali mùa Thu 2022

** Chuyện Chúng Mình - Trúc Phương*

*** Mùa Thu Trong Mưa - Trường Sa*

**** Thành Phố Mưa Bay - Bằng Giang*

Tim Anh

Kim Cao

Minh quen nhau đã lâu
Thương như thuở ban đầu
Đợi anh về một sớm
Cho ba mẹ miếng trầu

*Duyên trao duyên không nợ
Nên tình chẳng nên thơ
Mâm trầu cau vò vỡ
Mòn mối nối trông chờ*

Tôi mãi chờ đợi anh
Người lính say quân hành
Trên bước đường chinh chiến
Anh quên xây mộng lành

*Anh đâu, anh ở đâu
Tin anh lạc tuyến đầu
Mất nhau từ ngày ấy
Bạc đầu tình còn đau*

Phố xưa mưa vẫn bay
Mây giăng buồn ngát ngây
Vói tay vén mây trời
Hỏi có anh lính đây?

*Núi xưa núi còn xanh
Bên đồi nắng còn hanh
Hỡi người, cho tôi hỏi
Bên đồi kia có anh?*

Đứng bên này biển Đông
Mặt mừng đôi mắt trông
Ai bên đại dương đó
Có gặp anh lính không?

*Gió bây giờ lao xao
Về Suối Máu tù lao
Gió ơi về Việt Bắc
Không gặp anh lính sao?*

Rừng thâm rừng thâm sâu
Lá vàng rơi cuống sầu
Che xác người chôn cạn
Có phải anh lính đâu?

*Mưa rừng giọt thương tuôn
Theo giòng lũ về nguồn
Có phải xác anh lính
Nương lũ về cố hương?*

Mưa đạn màn mưa giăng
Giọt vẫn dài thờ than
Ai sau màn mưa đó
Phải anh lính về thăm?

*Tim anh mãi tìm anh
Đường tình lạc dấu chân
Trở về phố núi cũ
Ôm sầu đốt tuổi xanh*

MỘT ĐOẠN ĐƯỜNG

Bích Lan 19/1.

Chúng tôi đi San Jose thăm người bạn cùng tù chung trại với chồng tôi. Anh Vĩnh và tôi đã gặp nhau, đã tâm tình khi anh đi tù về trước chồng tôi ba năm. Anh chưa nhận ra tôi thì ông xã tôi nói:

- Tôi và bà xã lên thăm bạn đây,

Anh Vĩnh nhìn sững một lúc rồi la lên:

- A! Vợ Chiến đây hả?

Anh nhìn tôi ngạc nhiên, khi thấy tôi khác xưa.

Năm ấy 1984 khi anh mới ra tù, anh đã đến thăm mẹ con tôi nhiều lần. Anh nhìn lại tôi rồi lẩm bẩm:

- Công chúa lọ lem.

Vâng! Khi ấy lần đầu anh đến nhà tôi, anh tự giới thiệu anh với tôi và má tôi là ở tù chung với chồng tôi tại trại Nam Hà.

Tôi đang cầm một lít xăng bán cho khách. Người tôi đen đui, quần ống cao ống thấp, chân đi đôi dép chiếc nam chiếc bắc, cả ngày giang nắng kiếm sống, bán từng điều thuốc lá lẻ, xách từng bịch nước trà đá, mời chào khách trên từng chuyến xe đỗ trước nhà.

Anh Vĩnh đã không tưởng tượng được cuộc sống của chúng tôi bên lề đường. Tôi đã ôm anh. Tôi được ôm, tôi được tâm sự với những người bạn cùng tù với chồng, với những người cùng đơn vị của chồng như được ôm chính chồng mình, để được kể về những gian nan, vất vả, để còn nhỏ được những giọt nước mắt tủi thân mà ngỡ rằng đã cạn.

* * *

Những năm tháng ấy, cuộc kiếm sống nơi lề đường thật nhiều khó khăn, nhưng có lúc cũng được ấm lòng. Một hôm, có cụ già chờ sau chiếc xe đạp một gói đồ được bao mấy lần giấy báo, thêm hai lớp lá chuối, cẩn thận trao tận tay trao cho tôi, rồi nói:

- Để con bán hàng,

Đó là hai cái bình trà, tám cái tách và một bình thủy. Tôi bật khóc khi nhận món quà từ tay cụ.

Tôi nhớ ra cụ, mấy hôm trước cụ đi xe đạp, loạng quạng thế nào mà xém đụng vào cột đèn, như cụ sắp ngã xỉu. Lúc đó tôi đang cầm mấy bịch trà đá. Tôi đỡ, dìu cụ vào nhà, xoa dầu, cạo gió, bấm huyệt. Người cụ ấm dần rồi tỉnh lại, tôi rót nước nóng mời cụ.

Tôi nói:

- Ông ơi, cứ ngồi đây nghỉ đi, con đã cạo gió và ông đã khô rồi không phải lo gì nữa. Nếu ông không về bằng xe đạp được thì có chú em đạp xích lô đưa ông về.

Cụ ông cầm cái tách nước nóng mà tôi rót cho cụ trong tay, hớp từng ngụm nước, mắt nhìn cái bình trà và bộ tách của cửa hàng của tôi, mỗi cái mỗi kiểu, cái Lái Thiêu, cái Chợ Lớn cái

trắng cái xanh, cái đỏ, cái vàng, hằm bà lằng. Cụ hỏi tôi:

- Nhà con không có đủ ly tách để bán hàng à?

- Ông cụ ơi, những đồ kiểu con đã bán lần bán mòn rồi. Qua mấy lần vượt biên, nhà cửa của con cũng bị dọn sạch hết rồi còn đâu! Tôi trả lời cụ.

- Đồi đời! Cụ lắm bằm, rồi hỏi tôi. Chồng con đi “học tập”?

- Cha của con, hai anh trai của con, một anh rẻ và chồng con, năm người gần như cả nhà ở tù. Tôi thưa với cụ.

- Con có nói với chồng con là khi sinh hai cháu đầu, thì anh ở hành quân. Cháu út sắp chào đời lúc anh ra đi, con an ủi anh cứ đi một tháng rồi về đưa con đi sinh. Vậy mà cháu út đã biết đi, biết nói rồi mà anh vẫn chưa về! Tôi kể tiếp.

Từ đó mỗi lần đi ngang nhà tôi cụ lại cho mẹ con tôi lúc nải chuối, lần sau vài trái ổi, vài củ sắn, vài thỏi đường thẻ. Thật là ấm tình người!

Mẹ con tôi còn được nhiều cụ chăm lo. Hai cụ thân sinh của anh Ánh K 20 Võ Bị ở cư xá Lữ Gia, cứ vài ngày lại ngang qua nhà cho các cháu kẹo bánh. Lần đó, bất chợt ông ghé qua thấy mẹ con tôi đang dọn hàng nước, cụ dừng lại, hỏi tôi trong tiếng reo mừng như đã từ lâu không gặp:

- Mẹ con mày đi đâu mà cả tháng nay ông bà đi qua không thấy. Nhà cứ đóng cửa hoài vậy?

- Mẹ con chúng con vượt biên mới được thả hôm qua, mấy cháu bị ghẻ chóc tùm lum. Tôi trả lời cụ:

Cụ hỏi han một lúc rồi vội vã về nhà lấy thuốc và vài món ăn cho mẹ con tôi.

Các cụ không những đã là các Ông Phước, Lộc của con cháu, mà còn là những ông Thần bảo vệ cho con cháu. Các cụ đã giúp tôi can đảm chống chọi lại những sóng gió.

Cảm động thay khi ba của một người bạn học của chồng tôi, đã đạp xe đạp từ ngã ba Hàng Xanh, gần 10 cây số mang

cho tôi một cái bình đựng rượu chát cũ bằng thủy tinh để tôi đổ rượu thuốc vào bán. Mấy hôm trước cụ chứng kiến cháu lớn bảy tuổi bê cái bình vấp té làm bể. Tôi vì tiếc của đã đánh cháu mấy roi, con nhỏ đau quá ngồi khóc. Thấy con đau cũng vì tôi lỡ tay, rồi hai mẹ con ôm nhau ngồi khóc. Ôi cái thời buổi mà mọi vật dụng đều quý giá.

Cuộc sống vất vả, ôm con, ru con bằng bài thơ chính tôi đã viết ra khi cùng với các chị leo lên những cây mít ở Hóc Môn, hay chịu nắng, chịu bụi nơi đường rầy xe lửa ở Suối Máu, Hồ Nai, để cố tìm, cố ngó được mặt chồng có đâu đó trong đoàn tù đang lê lét trên đường ra cuộc đất trồng khoai, trồng sắn nơi những trảng tranh khô cằn. Vậy mà có ai thấy được bóng dáng của chồng mình đâu!

Tôi cứ đọc, cứ ngân nga để vui đi nỗi niềm cô đơn:

TÌM CHỒNG TẠI SUỐI MÁU.

*Mờ sáng tinh sương đã đi tìm,
Hôm nay Suối Máu cũng lần tin.
Những người thiếu phụ lơ ngơ quá,
Ai đó chồng tôi? Cứ ngóng nhìn!*

*Hào che dáng liễu nông dân già,
Vườn nắng bụi ôm những gái quê.
Thấp thỏm chờ ai người trong mộng,
Ngàn năm ly biệt vẫn chưa về.*

*Trảng nóng ló nhô những bóng người,
Tay thùng, cây cuốc nặng trên vai.
Chồng tôi? Trong số tù nhân ấy,
Thất thế lê chân bước đọa đày.*

*Chiều xuống bơ vơ gót bụi dầy,
Đoàn tàu che khuất, lệ tràn cay.
Nhớ xưa, tay súng oai hùng đó,
Tin chẳng bao giờ ai đổi thay.*

Ngay cả con bé giúp tôi trông các cháu cũng thuộc bài thơ

của tôi. Nó ngêu ngao cả ngày làm khách qua đường, hoặc uống cà phê cũng để ý.

Thế rồi một hôm tôi thấy một lá thư trước cửa nhà, không có tên người gửi nhưng có lẽ là đàn ông. Lá thư nói tôi phải đến một nơi gặp hắn, nếu tôi không đến đúng hẹn, hắn sẽ tố cáo tôi tội phản động. Chúng tôi những người vợ có chồng đi tù cũng đã bị phường khóm hành hạ, bắt ngồi đồng hạp tổ dân phố, bắt lên phường quét đường, quét sân nhiều lần, nói rằng phải lao động để chồng mau được về, và còn bị răn đe không được có hành vi gọi là “phản động”.

Sau khi hỏi han và suy nghĩ, tôi đoán biết, chỉ có hắn, tên ngồi uống cà phê gần cả tháng nay, ngày nào cũng một ly cà phê và thêm vài bình trà. Chính hắn, chính tên thượng úy bộ đội, ba hôm trước đã đứng cạnh cái tủ đá, đã lấy mắt bài thơ của tôi mà tôi để trên đầu tủ.

Vì là lá thư rời, tôi cũng rất lo lắng, sau khi bàn luận với Má tôi, tôi đã có quyết định.

Trước giờ hẹn, thấy chính hắn thấp thoáng xa xa ngoài đường, tôi cũng chuẩn bị ăn mặc tươm tất, làm bộ vui vẻ đi về hướng điểm hẹn là khu quá bệnh viện Trung Vương, trên đường Nguyễn Văn Thoại. Từ nhà tôi tới điểm hẹn phải đi qua đơn vị của hắn, nơi có một cái vọng gác sát đường.

Hắn làm như người qua đường, nhưng lẽo đẽo theo sau tôi. Tới vọng gác tôi bắt chợt dừng lại. Khi hắn trò tới, tôi giả bộ một tay ôm hắn, một tay tôi kéo cái giầy kéo áo xuống, ghé vào tai hắn:

- Mà đưa bài thơ của tao cho tao. Nếu không thì tao la to mà bóp vú tao bây giờ.

Nói nhỏ với hắn xong, tôi làm bộ há miệng sắp la to. Mặt hắn xanh mét, tay hắn run run, rồi hắn vội lấy tờ giấy trong túi ra đưa cho tôi.

Hai tên lính gác ngồi trong chòi canh la lớn:

- Đồng chí, chị kia làm gì thế?

Tôi nhìn tờ giấy đúng là của mình, tôi vội trả lời tên lính gác trên chòi canh:

- Ông ấy quên cái bật lửa, chị trả lại cho ông ấy.

Rồi tôi vội vàng quay trở lại công việc hàng ngày, còn hắn cũng lúi vào công trở về đơn vị.

Từ đó về sau tôi không còn tốn mấy bình trà nữa, hắn đã đổi đi đơn vị khác. Tôi cũng hú vía nếu mà trong túi hắn không có tờ giấy của tôi thì sao đây, nhưng cũng yên tâm vì trước khi ra đi để đối phó với hoàn cảnh này, tôi đã nháy mắt báo động cho một đàn các cháu chạy xe ba gác, con cháu trong xóm để hộ vệ tôi rồi.

Việc buôn bán bên lề đường mới đầu là vài bịch trà đá, vài ly cà phê, vài lít xăng. những tên tài xế bộ đội bắt đầu tập tành ăn sáng, uống cà phê, kiếm tiền mua đồng hồ, xe đạp, nên chúng cũng tuồn ra những can xăng. Chúng tôi không có tiền đủ trả cả can xăng, nhưng chỉ trong khoảng khắc là chị em bạn hàng cùng là cảnh ngộ như tôi có cha, có chồng đi tù, chia nhau san sẻ mưu tìm sự sống để qua ngày đoạn tháng cũng đã góp nhau đủ để mua hàng.

Nơi đây, dọc theo đường Nguyễn Văn Thoại sau này đổi là Lý Thường Kiệt, từ ngã tư Trần quốc Toản (sau đổi là 3 tháng 2) dọc theo bức tường trường đua Phú Thọ tới ngã tư Tô Hiến Thành, trên đường Nguyễn Văn Thoại đối diện với trường đua Phú Thọ là cư xá Thanh Bình, trại gia binh của Cảnh Sát Dã Chiến rồi tới cư xá Biệt Kích, tiếp là Phòng 7 Tổng Tham Mưu, đã một thời là bến xe đi về Tây Ninh, Hóc Môn, Củ Chi, Hậu Nghĩa. (Gọi là bến xe nhưng thời gian Sài Gòn mới bị đổi tên, sau khi sĩ quan, công chức bị gom đi tù và sau khi đánh tư bản mỗi ngày cũng chỉ lèo tèo vài chiếc xe chạy qua lại. Khách bộ hành thì hoạ hoằn vài chiếc xe đạp, như là thành phố miền rừng núi, thành phố chết.) Chị em và con cháu những người đi tù đã gom lại tìm kế sinh nhai tại đây, như chạy xe ba

gác, xích lô, khuôn vác, bán thuốc lá lẻ, trà đá, ngay cả mảnh mung. Những tên bộ đội đã bán cho chúng tôi vài lít xăng, rồi can xăng, rồi tới vài phuy xăng, chúng tôi buôn bán sòng phẳng, giao hàng trước, chiều tối hay hôm sau mới lấy tiền.

Có lần, một tên bộ đội đột ngột hỏi tôi:

- Tôi có nhiều xăng. Chị muốn mua không?

- Anh bán nhiều là bao nhiêu? Tôi hỏi.

- Cả bồn xăng. Hấn nói.

- Cả bồn? Tôi nói lại.

Hấn gật đầu. Tôi xanh mặt, nhưng rồi cũng làm liều, như đã quen việc. Mấy cháu ba gác đã hút vài phuy xăng khi chiếc xe bồn lái vào trong khuôn viên trường đua, qua cổng vào vườn rau mà sau năm 1975 mỗi gia đình chúng tôi chiếm một ít để trồng hành, cà chua, rau muống... Nơi đây đồ hàng an toàn, vì chỉ mấy người phe ta chăm bón vài luống rau. Chủ xe bồn cũng làm bộ cầm bó cải, vài trái cà chua như xin được.

Cũng điếm hện là vườn rau trong trường đua vào giờ trưa. Chiếc xe bồn chở xăng chui vào trong vườn, theo sau vội vã là hơn 10 chiếc xe ba gác mỗi xe vài thùng phuy, nhiều can nhựa 20 lít tiền vào. Chỉ trong vòng gần hai giờ là xăng trong xe bồn cạn sạch. Các xe ba gác phân tán ngay khắp vùng để giao hàng. Cái xe bồn cũng chạy đi, sáng hôm sau tới lấy tiền đầy đủ.

Mỗi lần như vậy chị em chúng tôi và các cháu ai ai cũng có nhiệm vụ. Ngay cả mấy ông trung sĩ, thượng sĩ già của Biệt Kích cũng có nhiệm vụ giúp phần coi chừng công an và phụ giúp cho công việc của các con cháu họ được mau chóng.

Khi đó, tôi chỉ lớn hơn các cháu 6 tới 7 tuổi mà các cháu xưng con với tôi. Tôi bảo gì các cháu cũng nghe theo. Tôi bảo dùng cái can nhựa sẽ lời được vài lít xăng, vì can nhựa xài lâu ngày nó phình lớn ra. Tôi giao việc ghi sổ cho một mình cháu 20 tuổi học xong Tú Tài năm 1975, ba cháu là cảnh sát cũng

đi tù. Việc trật tự là mấy ông hạ sĩ quan Biệt Kích. Mấy ông tưởng dữ dằn mà thật hiền khô, còn kêu tôi là bà Lan Chiến. Có ông gần bằng tuổi ba của tôi. Bây giờ nghĩ lại tôi cũng giặt mình, một đoạn đường đã qua thật chông gai.

Năm 1979, trong cuộc chiến biên giới Miên – Việt, những chiếc xe ba gác cũng đã thay nhau đưa những kiện băng vệ sinh của phụ nữ Miền Nam mua từ Chợ Lớn lên xe chuyển sang bên Miên để được sử dụng làm băng cá nhân cho bộ đội.

Đó cũng là lúc giao thời những tên rừng rú mới ra thành còn lơ ngơ, một tên bộ đội cầm cái băng vệ sinh đã tháo bao ra ngoe nguẩy hỏi Mẹ tôi mua giúp mấy kiện hàng. Mới đầu chúng tôi không tin, sau tên bộ đội xác nhận chúng đã sử dụng từ lâu loại này nên các cháu chạy xe ba gác cũng có được vài chuyến hàng mảnh mung.

Khi nhìn các cháu chất hàng lên xe Molotova, cô cháu chúng tôi nhìn nhau cười cười, đùa rằng tên nào, bộ đội bị thương nơi miệng mà được băng bó thì nhìn tức cười nhĩ.

Sau này những tên đầu nậu có tiền, có nhân lực kèm theo những lời nói xấu là chúng tôi có chồng, có cha đi tù, chúng dành dật những chén cơm của chị em chúng tôi.

* * *

Những ngày tháng ấy tình anh em đồng đội của chồng tôi, đồng cảnh của những người vợ lính như chúng tôi thật là khảng khít. Mấy ông thần nước mặn đơn vị cũ của chồng tôi lâu lâu lại xuất hiện, nên mấy tụi lôm côm cũng không dám quậy phá nhiều.

Trung Úy Hùng Ban 2 Tiểu Đoàn, tù 6 năm, còn độc thân, không có việc làm, đi đập xích lô, khi nào không có khách lại ghé nhà cho các cháu mấy cái kẹo, quả dưa hấu. Ba lần ghé thì hai lần say, giọng nhựa nhựa:

- Em đến canh cửa giữ chị cho anh.

Thường khi chú Hùng có mặt tại nhà tôi thì cũng có chú

Hoàng k22. Nghe chú Hùng nói thì chú Hoàng liền cầm hai chiếc dép dưới chân tung lên chọc quê chú Hùng:

- Để tao xin xâm cái đã. Mày giữ bà hay bà giữ mày.

- Chú nói chú giữ chị cho anh, hay chị phải coi chú. Tôi cũng hùa theo.

Mỗi lần chú say tôi lại phải nhờ mấy cháu chạy xe ba gác khiêng chú Hùng lên xe xích lô để cho chú ngủ, miệng cứ vẫn ú ớ:

- Em giữ chị cho anh mà.

Mặc dầu chồng tôi còn trong tù, các chú trong đơn vị cũ Sư Đoàn 18 và Sư Đoàn 5 vẫn thường xuyên đến thăm hỏi mẹ con chúng tôi. Ngày ấy có những người anh như những quan toà, hay những người nhắc tuồng đã nhắc nhở những diễn viên phải diễn đúng vai của mình.

Một anh Quốc Gia Hành Chánh, phó quận đi tù sáu năm. Các anh ra tù sớm cũng có những cái khổ, ngày nào cũng phải trình diện, vợ con vượt biên, cô đơn, một ly cà phê nhâm nhi cả buổi. Vài người bạn cùng cảnh ngộ uống một vài xị để để quên đời, rượu vào cũng bốc lên một chút. Khi bị các cháu trong xóm chọc quê là anh trồng cây si nơi quán cà phê của tôi, chỉ lúc say anh mới phân bua với tôi là:

- Nay anh nói thật với cô, anh giữ cô cho thằng bạn của anh.

Khi đó tôi cũng chỉ biết cười và hỏi lại anh là anh và chồng tôi khi xưa có từng gặp nhau bao giờ chưa?

Những lúc đó lại có những đàn anh gỡ rối tơ lòng cho khách, anh Khương Khoá 18 lại nhắc mấy người bạn.

- Cô này là vợ K19 đàn em của tao. Chồng nó còn trong tù, nó dữ lắm đó.

Từ đó anh chị Khương đã coi tôi như là người em của anh chị, đã bảo vệ và dẫn dắt tôi, dù rằng tới lúc đó anh và chồng tôi chưa bao giờ gặp nhau.

Đấy, trong lúc đổi đời, chúng tôi những chinh phụ, lúc chồng sa cơ cũng đã lăn lóc với dòng đời. đã đóng đủ mọi vai trong tuồng đời, từ cô bé lọ lem, hay thay chồng là người chị của mấy người đàn em của chồng...

Từ ngày đăng phu quân trở về bên cạnh, tôi chỉ biết xin làm bông hoa trang điểm cho đời, xin là người bấp núc, quét dọn cho căn nhà gọn ghẽ và sạch sẽ.

Thời gian chồng lao lý, trời mưa tôi phải leo lên mái nhà chống giột, điện mất nối dây điện sửa cầu chì, điện giật tê tê, cứ tiếp tục đèn sáng mới thôi. Hết củi tôi leo lên cây chặt cành lấy củi để đỡ tốn tiền mua củi. Quần quật cả ngày tối đóng cửa dạy con, tôi ôm ba đứa con thu mình trong cái kén. Cũng có những lần tôi như gà mái phải chống lại con diều hâu rình rập đàn gà con, hay chống lại những con cáo tính quynh rũ, xé xác mình.

Giờ thì Anh ơi tất cả trả lại cho anh. Em xin trở về vị trí của EM.

